

der er mange arbejdspladser, som har stor betydning, på spil.

(Kort bemærkning).

Frank Aaen (EL):

Jeg anerkender, at regeringen har lyttet til kritikken i det her konkrete lovforslag. Jeg anerkender også, at det her i høj grad hører til erhvervsministerens bord. Jeg vil alligevel ikke undlade, når jeg kan se, at man i det her forslag har forstået at lytte til kritikken, at bruge den anledning til at bore i, hvorfor man så ikke har lyttet til kritikken af hele DIS-området.

Det er ikke sådan, at det kun er skibe, der aldrig kommer til Danmark, der er omfattet; der er også skibe, der sejler i europæisk fart, som er omfattet, og derfor synes jeg, det er en god anledning, og derfor vil jeg stille skriftlige spørgsmål. Så må skatteministeren selv vedtage, om det så skal sendes til høringovre i Erhvervsministeriet. Det er helt i orden.

Vi vil stille skriftlige spørgsmål om denne her § 10, som ikke alene kritiseres af ILO, men også gentagne gange er blevet kritiseret i Europarådet. Det er en af de sager, hvor Danmark virkelig står til spanking i de internationale organisationer og altså også enstemmigt kritiseres af dansk fagbevægelse. Det bør vi altså se at få gjort noget ved. Derfor vil vi uden at forsinke dette lovforslag, uden på nogen måde at ville forhindre, at det her lovforslag vedtages, forfølge den problemstilling, så vi får åbnet for debatten. Det har hidtil været helt umuligt at få regeringen til at gå ind i en debat om § 10.

Skatteministeren (Ole Stavad):

Jeg vil godt takke hr. Frank Aaen. Signalet om, at det ikke er noget, der må forhindre eller forsinke det her initiativ, synes jeg er et godt signal. At man har ønske om at tage debatten op, hverken kan eller vil jeg forhindre, og jeg vil heller ikke forsøge på det. Jeg synes, det også i denne sammenhæng er helt i orden, at man stiller de spørgsmål, man synes er relevante, og vi vil selvfølgelig gøre os umage for at svare så ordentligt, vi kan, på de spørgsmål, der kommer.

Hermed sluttede forhandlingen, og lovforslaget overgik derefter til anden behandling.

Afstemning

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Skatteudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

22) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 143:

Forslag til folketingsbeslutning om retfærdighed og ordentlige skatteforhold for danskere i international tjeneste.

Af Kim Behnke (FRI) m.fl.
(FremSAT 6/4 2000).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Skatteministeren (Ole Stavad):

Det her beslutningsforslag har sin baggrund i en sag, der allerede har været behandlet i Skatteudvalget to gange via nogle samrådspørgsmål.

Sagens fakta er kort fortalt, at rigspolitiembudet har haft en række politifolk udsendt til tjeneste i Kosova. Efter politifolkenes hjemkomst til Danmark er der i pressen opstået en debat om skattepligten af de pågældendes løn. Enkelte af politifolkene har fået den opfattelse, at deres løn under udstationeringen var skattefri.

Forslagsstillerne vil på den baggrund gøre lønnen for en stor del af de offentligt ansatte, der siden 1995 har været udsendt til udlandet, skattefri, selv om loven siger, at den er skattepligtig. Efter min opfattelse er loven rimelig og også ganske fornuftig. Ifølge loven kan lønnen først blive skattefri, når arbejdsgiveren og arbejdstageren i fællesskab har haft mulighed for at fastsætte lønnens størrelse under hensyn til, at den er skattefri.

Politifolkene er blevet aflønnet i henhold til en kollektivaftale, hvor lønnen er aftalt og fastsat under den forudsætning, at beløbet underlægges normal beskatning. Der er altså ikke som forudsat ved kollektive aftaler aftalt skattefrihed, snarere tværtimod.

Rigspolitiembedet har således udbetalt løn, hvis størrelse var fastsat under forudsætning af, at den var skattepligtig. Rigspolitiembedet har således aldrig været i tvivl om, at lønnen var skattepligtig, eller ønsket, at den var skattefri. Det fremgik endog direkte af kontrakterne med de enkelte, at det ekstra tillæg som følge af udsendelsen er skattepligtigt. Det er den løn, som forslagsstillerne vil gøre skattefri.

Kammeradvokaten har i et responsum fastslået, at politifolkene ikke har en retsbeskyttende forventning om skattefrihed.

Efter den her indledning vil jeg godt redegøre for regelgrundlaget:

Det generelle princip i vores skattelovgivning er, at en person, som er skattepligtig til Danmark, beskattes af al indkomst, uanset hvor indkomsten optjenes. Personer, som opholder sig mere end 6 måneder i udlandet, får dog lempet skatten således, at lønnen optjent i udlandet ikke beskattes.

Den relevante bestemmelse er ligningslovens § 33 A. Hvis eksempelvis lønnen under udstationering udgør halvdelen af den ansattes indkomst, nedsættes den danske skat til halvdelen. Bestemmelsen gælder for såvel offentligt som privat ansatte. Der findes dog nogle særlige betingelser for offentligt ansatte, da offentligt ansatte i langt de fleste tilfælde kun vil kunne beskattes i hjemlandet. Det følger af bestemmelsen i dobbeltbeskatningsoverenskomsterne eller særlige bistandsaftaler.

Det er således klart, at en lempelse efter ligningslovens § 33 A for en offentligt ansat vil indebære, at den udbetalte løn bliver skattefri, da den jo hverken beskattes i opholdslandet eller i Danmark. En privat ansat vil derimod i de fleste tilfælde blive skattepligtig i opholdslandet efter 183 dages ophold. Det følger ligeledes af bestemmelserne i vore dobbeltbeskatningsoverenskomster.

Derfor stilles der nogle særlige betingelser for, at offentligt ansatte kan anvende bestemmelsen. Lønnen skal således enten være fastsat i en individuel aftale, således at arbejdsgiveren kan tage højde for, at den er skattefri, eller være fastsat i en kollektiv aftale, hvor det udtrykkeligt fremgår af aftalen, at lønnen er fastsat under hensyn til ligningslovens § 33 A, altså skattefrihed.

Politifolkenes løn under udstationering opfylder ikke denne betingelse.

Efter min opfattelse er det kun rimeligt, at lønnen alene er skattefri, når der ved lønfast-

sættelsen er taget hensyn til, at den er skattefri. Usikkerheden om de udsendes økonomiske forhold hænger ikke sammen med skattereglerne, men med uklare forhold om aflønningen.

Der kan imidlertid ikke være tvivl om, at det ville være hensigtsmæssigt, hvis udsendte offentligt ansatte blev behandlet mere ensartet. Det har desværre vist sig, at offentlige myndigheder har forskellig praksis for aflønning af deres ansatte, som udsendes til tjeneste i udlandet. Der er således set eksempler på, at to personer, som er ansat hos samme offentlige myndighed, men udsendt af forskellige myndigheder, får en væsentligt forskellig nettoaflønning, selv om de er udsendt til det samme sted og arbejdet ikke kan begrunde forskellen, og det er i sagens natur ikke tilfredsstillende.

Forslagsstillerne ønsker, at der nedsættes et tværministerielt udvalg, som over for Folketinget kan fremlægge forslag til nye, ens retningslinjer for de offentligt ansatte, som i fremtiden udsendes af den danske stat.

Jeg er enig med forslagsstillerne i, at der er behov for nye retningslinjer for udsendte offentligt ansatte. Jeg er dog ikke enig i, at det skal være Folketinget, der skal vedtage retningslinjer for kontrakter og løn- og ansættelsesvilkår for alle personer og grupper, der udsendes i international tjeneste af den danske stat. Det er for mig at se et spørgsmål, som skal ordnes mellem de offentlige arbejdsgivere og de offentligt ansatte. Det vil efter min opfattelse være et indgreb i forhandlingsretten for arbejdsmarkedets parter.

Told og Skat har derfor taget kontakt til Finansministeriet med henblik på en koordination af lønfastsættelsen for offentligt ansatte, så udsendte fra den danske stat får en mere ensartet behandling. Direktøren i Told og Skat har endvidere holdt møder med rigspolitiet, Udenrigsministeriet og Forsvarsministeriet.

Herudover vil Told og Skat tage initiativer, der skal styrke informationen. Det synes oplagt, at der er et behov i forhold til de lokale skattemyndigheder, der har kompetencen til at indrømme fritagelse for at betale forskudsskat, den såkaldte trækfrihed.

Jeg er således enig i, at der bør være mere ensartede vilkår for de udsendte medarbejdere. Jeg kan derimod ikke gå ind for, at tidligere udsendte offentligt ansatte med tilbagevirkende kraft skal have deres løn skattefri. For det første havde de ikke en retsbeskyttet forventning, hvilket fremgår af responser fra Kammer-

advokaten. For det andet var deres løn fastsat under hensyn til, at den var skattepligtig. De fik rent faktisk ekstra tillæg som følge af udsendelse samt udgiftsdækningsgodtgørelse fra FN.

Og derfor kan jeg sammenfattende sige, at der er taget en række initiativer, som skal sikre en koordination af lønfastsættelsen, og at regeringen ikke kan støtte forslaget.

Må jeg komme med to tilføjelser:

Der er en række eksempler i bemærkningerne til det beslutningsforslag. Når jeg ikke er gået ind og har kommenteret dem, er det ikke, fordi jeg er enig i alle detaljer, der er i de pågældende eksempler, der er nævnt. Og den anden bemærkning, jeg skal gøre, er, at der fra Justitsministeriet sættes spørgsmålstejn ved, om den metode, som man har forslået fra forslagsstillernes side, er anvendelig. Men det er ikke noget, jeg synes vi skal bruge så mange kræfter på, for det er jo den politiske melding, der er interessant, og hvis det er sådan, at der skulle være en politisk indstilling til at finde en løsning, så er teknikken jo det, man i sidste omgang altid finder ud af. Derfor har jeg ikke villet problematisere den del af diskussionen her ved førstebehandlingen.

Bjarne Laustsen (S):

Frihed 2000 foreslår, at alle personer, der har været udsendt siden 1995, får skattefrihed efter ligningslovens § 33 A. Forslaget skal ses på baggrund af forholdene for politifolk, der har været udsendt til Kosovo. Efter deres hjemkomst er der opstået en debat i pressen om skattepligten, og enkelte har endog ment, at lønnen under udstationeringen var skattefri.

Vi mener, at loven er rimelig og fornuftig, for lønnen skal jo fastsættes ud fra, om lønnen er skattefri eller ej. Politifolkene har fået udbetalt en bruttoløn, og det fremgik endvidere af kontrakten, at det ekstra beløb, de havde fået, var skattepligtigt.

Kammeradvokaten har afgivet et responsum, der ikke giver en retsbeskyttet forventning om skattefrihed. Men når to personer ansat hos samme offentlige myndighed, men udsendt af forskellige myndigheder, opnår en forskellig nettoløn, selv når det er det samme land og der ikke er forskel i det arbejde, de er udsendt til, så er der god grund til at se på sagen. Så er det ikke hensigtsmæssigt og ej heller forklarligt. Men vi mener, at det må være arbejdsmarkedets parter og ikke Folketinget, der skal klare disse sager.

Socialdemokratiet er enig i synspunktet om mere ensartede vilkår for de udsendte, og de initiativer for at opnå ensartede regler, som Told og Skat har taget over for Finansministeriet med henblik på koordinationen mellem de ministerier og embeder, som sender folk ud, støtter vi. Herudover støtter vi, at informationerne over for de lokale skattemyndigheder bliver styrket.

Som helhed kan Socialdemokratiet ikke støtte forslaget, og jeg skal meddele fra Det Radikale Venstre, at det heller ikke kan støtte forslaget.

Svend Aage Jesby (V):

I de seneste år har talrige danske soldater, politifolk, folk fra beredskabsstyrelsen og folk fra nødhjælpsorganisationerne ydet en fremragende indsats i international tjeneste. Det har skabt respekt for Danmark udadtil, det være sig på Balkan eller andre steder.

Den franske chef for den civile del af, om jeg så må sige, tilvejebringelsen af fredelige forhold i Kosovo, franskmanden Bernard Kouchner, har gang på gang efterlyst flere politifolk fra de forskellige lande, der bidrager, herunder også fra Danmark. Kouchner har med rette påvist, at det er det, man har brug for på Balkan. Regeringen har også ønsket flere politifolk udsendt. Det er billigere og langt hen ad vejen også mere hensigtsmæssigt end det store militære engagement, vi har på Balkan.

Hvis den usikkerhed, som er skabt med hensyn til de udsendes skatteforhold, ikke bliver ryddet af vejen, vil det være umuligt at fastholde vores engagement. Og de eksempler – lad dem så være behæftede med mindre uønsjagtigheder – som forslagsstillerne har opregnet i bemærkningerne til forslaget på side 2 og 3, gør, at der i hvert fald i den danske politistyrke er blevet en total mangel på interesse i at deltage i de her opgaver. Så Kouchners ønsker vil ikke blive opfyldt fra dansk side. Det kan jeg sige med sikkerhed. Det vil politifolkene ikke være med til.

Som sagt kan der være uønsjagtigheder i gengivelsen af de eksempler, der er opregnet, men essensen af eksemplerne lader sig ikke ændre. Derfor synes jeg, hvad enten vi taler om soldater, politifolk eller andre, som vi sender ud, og som skaber respekt for Danmark, at dem skulle vi nok kunne få råd til og mulighed for at give et incitament til at tage ud. De har afsavn, de er væk fra deres familier, det er ikke risikofrit. Det

er jo det, som forslaget lægger op til i vidt omfang.

Jeg vil sige, at jeg ikke er blind for, at der kan være tekniske vanskeligheder ved at gennemføre forslaget. Allerede det, der står i punkt 3, nemlig at der inden den 1. maj 2000 skal udarbejdes midlertidige retningslinjer, har jo tiden i sig selv umuliggjort. Men der er mange gode ideer i forslaget.

Jeg kan heller ikke sige, hvor mange penge det vil koste at gennemføre det. Men vi vil gerne i mit parti være med til at skaffe de penge, når vi finder frem til, hvor mange det er, og i øvrigt under udvalgsarbejdet give det her forslag en velvillig behandling.

Jeg synes, forslagsstillerne uden bistand fra, om jeg så må sige, systemet har gjort et ganske godt beslutningsforslag. Lad det så være behæftet med mindre unøjagtigheder eller ej. Så initiativet sætter vi i mit parti pris på, og vi ser meget positivt på forslaget. Jeg tror, vi har behov for at få en afklaring. Om det kan nås i denne her samling eller ej, ved jeg ikke, men jeg kan garantere skatteministeren, at man daglig i form af henvendelser efterlyser en afklaring af problemstillingen.

Jeg kan sige, at den konservative ordfører er forhindret i at være til stede, men jeg har lovet at meddele, at man i Det Konservative Folkeparti også er overordentlig positivt stemt over for forslaget, der – som jeg har sagt – naturligvis må gøres til genstand for en nøjere behandling.

Aage Frandsen (SF):

Hvis man ser på det her forslag som to dele, kan man sige, at i det, som vedrører, hvordan det bør være, og hvordan det i hvert fald i fremtiden skal være, kan der ikke være tvivl om at der peges på en række ting, som er helt rigtige.

Der burde have været helt klare retningslinjer for, hvordan ordningen var, og det var der vel også på nogle områder, i hvert fald mere klart, end det blev udtrykt. Men der er ikke tvivl om, at når det drejer sig om fremtiden, og hvordan det burde have været, så burde det have været mere præcist, entydigt og forståeligt.

Så er der det, som jo er hovedessensen i forslaget, nemlig hvad man gør i den nuværende situation, og uanset at man kan være positiv over for nogle af intentionerne i det, så medfører det jo en række vanskeligheder og en række afgrænsningsproblemer. For ét er, at man kan

finde mennesker, som i god tro tog af sted og troede, at de var omfattet af skattefrihed, og det så viste sig, at det var de ikke. De skulle jo så ud fra intentionen i beslutningsforslaget være omfattet. Men hvad så med de personer, som jo sådan set godt vidste, hvordan reglerne var, men tog af sted? Hvordan kan man sikre, at de så ikke bliver omfattet af reglerne?

Op på den måde er der en række retssikkerhedsuklarheder, som man bevæger sig ud i, og derfor medfører i hvert fald dette forslag, hvis man vedtager det, en masse problemer, som jeg nok tror man skal være glad for at man ikke selv skal udrede. Det ville være skattemyndighederne sammen med Justitsministeriet, der skulle udrede: Hvem er det, der kan blive omfattet i denne her forbindelse? For det kan vel ikke være sådan, at det er alle, der kan få skattefrihed – eller? For der er da nogle, der har vidst, at de ikke fik skattefrihed, og at det var entydigt, at de ikke fik det.

Det er klart, at med hensyn til den situation, nogle mennesker er kommet i, så har de i virkeligheden ret til en erstatning – og dér får vi jo så ikke skattemyndighederne med – hvis de af politiet eller militæret har fået oplyst noget helt forkert. Man ville i hvert fald ikke, hvis man var en privat person, der havde oplyst: Du kan bare tage af sted, du har skattefrihed, og det så viste sig, at det ikke var tilfældet, kunne unddrage sig erstatning, og det må også være tilfældet her. Så det er i virkeligheden de myndigheder, som har givet de forkerte oplysninger – det kan være politiet, og det kan være militæret, der har givet helt forkerte oplysninger – der har et problem.

Det næste, jeg vil anføre, er så den anviste metode til det. Forslagsstillerne har jo med rette taget sagen op over for skatteministeren i forbindelse med et samråd i Skatteudvalget, men man må i hvert fald sige, at skatteministeren i hvert fald ikke i dag har hjemmel til noget i den her forbindelse. Spørgsmålet er, om det her giver hjemmelen.

Det her forslag har en masse fornuftige intentioner, men spørgsmålet er bare, om man ikke kaster sig ud i en hel masse uoverskuelige problemer i retning af afgrænsning og i retning af, at andre også vil sige – og det behøver så ikke være på skatteområdet, det kan også være på andre områder: Nu er der jo gjort noget med tilbagevirkende kraft, for det er jo med tilbagevirkende kraft, og nu er der gjort en masse ting,

kan det så ikke også gøres for vores vedkommende?

Der dukker sådan set hele tiden eksempler op på mennesker, der siger: Nu har man lavet reglerne om, og hvorfor var der så ikke mere gunstige regler for nogle år siden, og hvorfor er vi ikke omfattet af dem?

Så jeg må sige, at selv om intentionerne heri er meget sympatiske, så går det efter vores opfattelse ikke, men det er helt afgørende, at forholdene i fremtiden skal være helt anderledes klare og entydige, og det gælder ikke specielt for skattemyndighederne, det gælder i højere grad de udsendende myndigheder.

Klaus Kjær (DF):

Beslutningsforslaget er affødt af den debat, der har været i medierne, navnlig i B.T., hvor den ene historie efter den anden dukkede op om de ulige beskætningsforhold, der gælder for udstationeret personale.

Eksemplerne har været mange, og i bemærkningerne til lovforslaget er der blot et udpluk, som belyser de urimeligheder, som udstationerede har været udsat for i forbindelse med, at de har påtaget sig international tjeneste.

Navnlig forekommer det urimeligt, hvor udstationerede medarbejdere var blevet lovet skattefrihed, men efterfølgende er blevet opkrævet ekstraskat efter hjemkomsten. Mange af disse mennesker er blevet direkte vildledt om de skattemæssige forhold, og det har bevirket, at Udenrigsministeriet har måttet udsende et standardbrev til lokale skattemyndigheder med vejledning om, hvordan betjente, der blev udsendt gennem Udenrigsministeriets internationale humanitære beredskab, skal have skattefrihed i henhold til ligningslovens § 33 A. Der er mange andre eksempler, også vedrørende soldater og civilt udsendte medarbejdere.

Andre, ofte højtlønnede personer, har taget orlov fra den myndighed, hvor de normalt arbejder, og gennem en kontrakt med Udenrigsministeriet har de opnået fuldstændig skattefrihed.

Beslutningsforslaget er, som forslagsstillerne selv kalder det, et opfejningsforslag, hvor alle personer, som siden 1995 har været udsendt af den danske stat til løsning af internationale opgaver, bevilges skattefrihed i henhold til ligningslovens § 33 A. Det skal gælde, hvis personen eller en tilsvarende person fra gruppen, som personen kommer fra, eller andre ved

samme tjenestested har fået skattefrihed stillet i udsigt.

Det foreslås, at kontrakterne skal være indgået senest samme dag som beslutningsforslagets fremsættelsesdato. Beslutningsforslaget indebærer desuden, at der skal være mulighed for at få ændret slutopgørelsen for alle skatteborgere tilbage til og med 1995. Og forslaget skal finansieres ved, at et aktstykke til Finansudvalget sikrer den fornødne økonomiske ramme.

Samtidig foreslås det, at der inden den 1. maj udarbejdes et sæt midlertidige retningslinjer for, hvorledes kontraktforhold og skatteforhold skal være for alle personer og grupper af personer, der udsendes af den danske stat i international tjeneste. Datoen den 1. maj må nødvendigvis skubbes, men det bør ske snarest muligt.

Endelig foreslås det, at der nedsættes et tværministerielt udvalg, som allerede i folketingssamlingen 2000-01 kan fremsætte forslag til nye, ens retningslinjer for kontrakter, løn, ansættelsesvilkår og skatteforhold for alle personer og grupper af personer, der udsendes af den danske stat i international tjeneste.

Dansk Folkeparti hilser det velkomment, at der er taget initiativ til at få gjort op med den helt urimelige skattemæssige forskelsbehandling vedrørende udstationeret personale. Den lovede skattefritagelse skal naturligvis stå ved magt, og hvis skatteministeren ikke har hjemmel til at indrømme skattefrihed, må et sådant aktstykke til Folketingets Finansudvalg kunne løse problemet.

Dansk Folkeparti er ligeledes enig i, at der snarest mulig udarbejdes et sæt midlertidige retningslinjer for, hvorledes kontraktforhold og skatteforhold skal være for disse personer, ligesom vi er enige i, at der også hurtigst mulig må fremsættes forslag til nye, ensartede retningslinjer for løn- og skatteforhold for disse personer.

Dansk Folkeparti kan således støtte forslaget.

Sonja Albrink (CD):

Dette beslutningsforslag har jo bl.a. sit udspring i nogle sager, hvor politifolk har været udsendt til Kosovo, og hvor der efter hjemkomsten opstod tvivl om den skattemæssige behandling af deres tjenesteforhold.

Indledningsvis vil jeg starte med at sige, at vi i CD er helt enige med forslagsstillerne i, at der her er tale om nogle sager med en mindre hel-

dig myndighedsbehandling af nogle mennesker, som har gjort Danmark en stor ære gennem en stor, uegennyttig og til tider meget farlig indsats under meget besværlige forhold.

Vi taler her om personer, som udviser karakterstyrke, og som har store medmenneskelige egenskaber – nogle egenskaber, som ikke kun kommer befolkningen i de kriseplagede områder til gavn, nej, de styrker også Danmarks omdømme i verdenssamfundet. Desværre tyder meget på, at mangelfuld information og forskellige aflønningsformer nu vil medføre, at personer med de nævnte egenskaber vil tænke sig om en ekstra gang, før de lader sig udsende, og det synes vi faktisk i CD vil være utrolig ærgerligt.

Det er et helt grundlæggende princip i Danmark, at der skal være lighed for loven, og at lovgivningen i øvrigt skal være skruet sådan sammen, at borgerne ved, hvad de har at forholde sig til. Det er jo sådan set det, man kalder retssikkerhed, men det med gennemskueligheden kniber det dog ofte med, når man snakker om skattelovgivning, som vel jo kun de færreste forstår.

Beslutningsforslaget er imidlertid meget vidtgående, da det reelt lægger op til skattefrihed for alle offentligt ansatte, som har været udsendt siden 1995. At gå så langt mener vi dog ikke at sagerne på nuværende tidspunkt er tilstrækkelig oplyst til, men der skal ikke være tvivl om, at vi i CD ser meget alvorligt på de sager, ikke mindst på dem, hvor der tilsyneladende fra myndighedernes side er givet mere eller mindre vildledende oplysninger, som har givet de involverede en vis tro på, at lønnen var skattefri.

Omvendt mener vi dog også, at Folketinget altid skal være meget varsomt med via et beslutningsforslag at foretage en fortolkning af ligningslovens bestemmelser, for det er jo rent faktisk domstolens opgave, og heri ligger altså noget meget principielt, og det er derfor, vi nøje vil have afklaret, ikke bare hvad der egentlig er sagt, gjort og lovet, men også de mere overordnede, principielle konsekvenser, der er forbundet med, at Folketinget eventuelt vedtager en beslutning, der er i overensstemmelse med forslagets punkt 1 og 2.

I CD kan vi til fulde tilslutte os intentionerne bag forslaget om at få skabt nogle retningslinjer for de udsendte medarbejderes forhold. Vi er dog ikke helt enige i, at Folketinget skal ind og diktere kontraktforhold, da det nu engang er

arbejdsmarkedets parter selv, der normalt står for den slags, men da staten jo er arbejdsgiver, i hvert fald for dem, som efter skatteministerens overbevisning er omfattet af skattepligten, så kan man jo godt give finansministeren et vink med en vognstang om, at der her er tale om nogle personalegrupper, som der ikke er grund til at optræde alt for nært over for. Folketinget har jo endvidere mulighed for at ændre skattelovgivningen, så det fremover bliver gjort mere klart, hvad der skal beskattes, og hvad der ikke skal.

En ting er i hvert fald sikker: Der bør gøres noget. Det er fuldstændig uacceptabelt, at to personer ansat i samme offentlige myndighed, som er udsendt til stort set det samme stykke arbejde, men som er udsendt af to forskellige myndigheder, alene af den grund behandles forskelligt. Vi er også enige med forslagsstillerne i, at det ikke kan gå hurtigt nok med at få skabt en mere ensartet behandling af disse udsendelser.

Som det fremgår af min ordførertale, er vi altså i CD enige i, at der her er nogle problemer, som trænger til at blive løst, men vi er usikre på nogle forskellige mere principielle ting i forslaget, og det er de ting, vi gerne vil have afklaret under udvalgsbehandlingen, før vi tilkendegiver vores endelige stillingtagen til forslaget.

Frank Aaen (EL):

Et forslag om retfærdighed og ordentlige skatteforhold kan man jo nærmest ikke være imod. Når man så oven i købet ved, at der bag forslaget faktisk ligger en hel række urimeligheder, hvor folk er blevet dårligt behandlet, ja, så er man selvfølgelig positivt indstillet, når man ser sådan et forslag.

Der har været andre ordførere, der har været inde på, at der er betænkeligheder ved at vedtage det i den form, det har. Her hælder jeg mest til, at det ikke er så enkelt at løse problemet, som det her er fremlagt. Der er givetvis nogle mennesker, som med berettigelse kan rejse nogle erstatningskrav, måske også over for myndighederne – og det synes jeg deres faglige organisationer skulle prøve at hjælpe dem med – for der er sket nogle urimeligheder, men jeg hælder mest til at tilslutte mig de ting, der kom fra ministeren om, at der må sættes et arbejde i gang med i det fremadrettede at få skabt nogle løsninger, der er holdbare.

Så vil jeg i øvrigt derudover sige, at det måske ikke er den bedste måde at løse de her pro-

blemer via skattelovgivning. Det giver altid problemer, når vi skal prøve at lønne folk gennem en skattefordel. Jeg er faktisk i udgangspunktet altid negativ over for forslag om, at folk skal have en vis belønning for en indsats via en skattefrihed.

Jeg mener, og det gælder jo i høj grad offentligt ansatte, at hvor det enten er den ene kasse eller den anden kasse, der betaler, dér var det altså alt andet lige en mere simpel ordning at sige, at skattereglerne gælder nogenlunde ens for alle – burde i princippet være ens for alle – og så må den myndighed, der mener, at det er nødvendigt med en ekstra belønning for f.eks. at sende folk ud, så betale det, det koster, og vi må så her i Folketinget bevilge de penge, der skal til, til den pågældende myndighed.

Når vi simpelt hen synes, det er en god idé at sende politifolk ud i en eller anden mission, og når vi synes, det er en god idé at sende soldater ud i en eller anden aktion ude i verden, så må vi tilføre de midler, der skal til for at sikre, at de får en løn, og så får de derudover en kompensation for den ulempe, det selvfølgelig er.

Og her er jeg selvfølgelig fuldstændig enig med dem, der siger, at det ikke kan passe, at det er dem, der sidder allerøverst oppe i en eller anden kommandostilling, som er allerlængst væk fra dér, hvor det er farligt, som får den bedste behandling, hvorimod de, der er ude i felten og gør det egentlige arbejde, får den ringeste behandling. Altså så hører al rimelighed selvfølgelig op.

Vi er indstillede på, at problemet skal løses, og vi vil gerne lytte til, hvad skatteministeren måtte finde frem til, men vi har i øvrigt den principielle opfattelse, at det bedste er at løse problemerne ved, at det bliver overenskomstmæssigt, at man inden for det område, der er tale om, bevilger den løn, der skal til for, at folk påtager sig den opgave, som samfundet gerne vil have de skal påtage sig.

Flemming Kofod-Svendsen (KRF):

Jeg synes, der ligger nogle rigtige intentioner bag det forslag, vi har til første behandling. Der er jo påpeget en række urimeligheder, som jeg ikke synes vi bare kan sidde overhørig. Derudover er der jo bred enighed, når det gælder det fremadrettede. Så må vi finde klare regler. Men jeg synes også, vi har et ansvar over for de mennesker, som med rette – og der er nogle – må føle sig dårligt behandlet, og dér synes jeg, at vi må prøve at finde en løsning også for dem.

Jeg erkender, at der kommer afgrænsningsproblemer osv., men jeg synes alligevel, at vi skal gøre et forsøg under udvalgsarbejdet og virkelig finde ud af, hvor grænsedragningen skal være. Jeg er klar over, at det kan skabe forventning hos andre, men det, at det er vanskeligt at håndtere, synes jeg ikke må afholde os fra at hjælpe de mennesker, som vi jo alle er enige om at hjælpe. Jeg har ikke indtryk af, der er nogen, der vil forsvare nogen af de konkrete afgørelser, så selv om opgaven er vanskelig, så synes jeg, at det er det rigtige at prøve at løse den, og derfor vil vi gå til udvalgsarbejdet med en meget positiv grundholdning.

Intentionen er helt rigtig. Så ligger der lidt undersøgelsesarbejde, og dér håber jeg, at vi magter at klare det, så vi kan få rettet op på de skævheder, som vitterlig findes.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):
Ordføreren for forslagsstillerne, hr. Kim Behnke.

Kim Behnke (FRI):

Jeg vil gerne gøre Venstres ordførers betragtninger til mine, nemlig at de mænd og kvinder, der har været udsendt til tjeneste i udlandet for den danske stat, har gjort en fremragende indsats.

Så meget mere ondt har det jo gjort på de pågældende, at efter at de er vendt hjem, efter at de har brugt kræfter på at få familien til at fungere igen og efter at de har brugt kræfter på at komme over den psykiske belastning, som det jo naturligvis har været at gå rundt med en fragmentationsvest på mere eller mindre 24 timer i døgnet og blive skudt på og blive udsat for et voldsomt pres, ja, når det så småt er begyndt at lægge sig, så er velkomsten tilbage til Danmark, at de modtager et brev fra skattemyndighederne med besked om, at den økonomi, de havde disponeret, alligevel ikke hang sammen.

Selv om skatteministeren ikke bryder sig om de eksempler, der er nævnt i bemærkningerne, og selv om der skulle have indsneget sig en enkelt unøjagtighed, så tegner bemærkningerne et billede af, at hvis man er smart, hvis man sørger for at få en smart og hensigtsmæssig rådgivning, ja, så kan man opnå skattefrihed.

Hvis man er politichef og sørger for at søge den nødvendige orlov fra sit embede, så kan man få 458.000 kr. om året, og man kan få 11.000 kr. i særligt tillæg og oven i det de dag-

lige FN-diæter, hele molevitten skattefrit. Hvis man derimod er en almindelig politiassistent, som måske er lidt i tvivl om, hvordan reglerne er, og henvender sig til den lokale skatteforvaltning og spørger lidt søgende om, hvordan forholdene er, ja, så risikerer man, hvis man overhovedet får nogen vejledning, at få en vejledning, som er stærkt vildledende.

Det er ikke kun folk, der er kommet af sted og kommet hjem igen, som har oplevet det. Der er i bemærkningerne nævnt et eksempel med en politiassistent fra Hvidovre, som rent faktisk var positivt indstillet, men som ved henvendelse til skatteforvaltningen i Hvidovre får at vide, at det særlige 11.000-kroners-tillæg og de daglige FN-diæter også lige pludselig er blevet skattepligtige, hvilket jo klart er i strid med gældende regler. Men det er den vejledning, vedkommende får i Hvidovre. Han beslutter sammen med sin familie, at så ønsker han ikke at blive udstationeret, for så kan han regne ud, at så vil den familie lide et direkte tab.

Det var selvfølgelig en forkert vejledning, han fik i Hvidovre, men ikke desto mindre er det et billede på, hvordan de lokale skattemyndigheder har været alt, alt for dårlige. Og derfor kommer vi til at opleve det, som flere ordførere var inde på, nemlig at Danmark får problemer med at efterleve de internationale forpligtelser, som Folketinget gerne vil have at vi skal påtage os.

Jeg er informeret om, at man i politiet, rigspolitiembedet, i øjeblikket har så store problemer med at få nye politifolk på kontrakt til udstationering, at man kontakter dem, der allerede er af sted, og spørger, om man kan overtale dem til at blive længere og forlænge deres aftale, og det går jo naturligvis ikke.

Det må ikke være sådan, at en familie kommer til at lide et økonomisk tab, hvis far eller mor er udstationeret i en kortere eller længere periode, særlig ikke, når man kunne have fået økonomien til at hænge bedre sammen, hvis man ellers havde opført sig på en måde, der lige passer i forhold til lovparagrafferne.

Der tænker jeg på den sektionsleder fra Kolding, som bliver sendt til Bosnien. Han er udsendt af Dansk Flygtningehjælp, men fordi man aftaler, hvad manden synes er hensigtsmæssigt, at lønnen udbetales gennem Beredskabsstyrelsen, ja, så får han et krav om efterbetaling på 75.000 kr. i skat. Hvis han derimod havde søgt for at søge orlov fra Beredskabsstyrelsen og i stedet få lønnen udbetalt direkte fra Dansk

Flygtningehjælp, ja, så havde den været skattefrit. Det kan en sådan familie ikke forstå. Og man vil blive mindet om det, hver eneste gang man skal ned på posthuset med et girokort fra skattemyndighederne med krav om efterbetaling.

Derfor kan vi ikke være bekendt, at vi behandler folk på den måde, at det, der kommer til at afgøre, om de er skattefrie eller ikke skattefrie, sådan set ikke er, hvordan skattelovgivningens intentioner er, men udelukkende, om man sørger for at have det rigtige navn stående øverst på ens lønningsseddel.

Så er der jo selvfølgelig også dem, der har været mere grundige i deres undersøgelse: En politibetjent, der bor i Gundsø Kommune, henvender sig. I Gundsø Kommune er de klar over, at det her er et sprængfyldt område, og derfor henvender de sig til Told- og Skatteregion Køge. Derfra får de den vejledning, at manden vil være skattefrie. Men så går der et par dage, hvorefter det viser sig, at Told- og Skatteregion Køge må henvende sig til Gundsø Kommune og sige, at den vejledning, man har givet, ikke var korrekt, for nu har man fået at vide fra Told- og Skattestyrelsen, at dér har man en anden opfattelse. Igen tre myndigheder, som bliver indblandet, før manden så får et svar, der betyder, at han kommer til at tabe økonomisk.

Et endnu mere aktuelt eksempel er fra Ringsted: Manden skal af sted i marts 1998. Han spørger, hvordan det er med flybilletten til og fra udstationeringsstedet. Han får den vejledning fra skattemyndighederne i Ringsted, at han ikke kan få den flybillet betalt via skatteberegningen, men derimod kan han få kilometerpenge. Nå, jamen det kan jo vel også hænge sammen. Det viser sig så bare efterfølgende, at det selvfølgelig også var forkert, og efter at vedkommende er kommet hjem, får han underkendt sin selvangivelse og står så med et krav om en efterbetaling.

Det går simpelt hen ikke, og derfor er vi nødt til at få de her regler lavet om, sådan at de kommer til at fungere ordentligt fremover. Og jeg er fuldstændig enig med hr. Frank Aaen i, at eftersom de alle sammen er nogle, der er udstationeret af det offentlige, så kan løsningen akkurat lige så godt være, at den løn, der bliver udbetalt, er højere, end at vi klarer det via skattelovgivningen.

Det overlader jeg til det tværministerielle udvalg at afgøre, hvilken fremgangsmåde man vil benytte sig af.

Jeg er nu ikke så imponeret af den indsats, som de faglige organisationer kommer til at repræsentere, for som der var en, der skrev til mig i en af de mange, mange mails, der kommer fra e-mail-adresser, der hedder SFOR, og jeg ved ikke hvad, så føler de udstationerede, hvad enten det er betjente, eller det er soldater, ikke ligefrem, at det er deres faglige organisationer, der har varetaget deres interesser, men derimod har de været henvist til, at det er et oppositionsfolketingsmedlem, der skal rejse de her sager.

Så er der spørgsmålet om de folk, der har været af sted. Og til dem, der har fået det indtryk, at forslaget går ud på, at alle skal ikendes skattefrihed, kan jeg sige, at det ikke er tilfældet. Der er den klare afgrænsning, at man skal godtgøre, at man selv har en dokumentation. Det kan f.eks. være den verdensberømte fax fra Udenrigsministeriet, og det kan være en skrivelse fra en lokal skattemyndighed. Man skal have et eller andet stykke papir, der antyder, at man skulle være berettiget til skattefrihed. For soldaternes vedkommende kan det være de standardvejledninger, som forsvaret har udstedt.

Men for at vi ikke skal blive bragt i den situation, at den mand, der har fået sådan en fax, får skattefriheden, men kollegaen, han har været af sted med, som ikke har bedt om den fax, fordi han læste over skulderen på kollegaen, ikke får, ja, så er det sådan, som vi angiver i første punkt, anden pind, at hvis én inden for den gruppe har fået skattefriheden stillet i udsigt, så er det gruppen, det drejer sig om.

Med hensyn til, om det er en besværlig afgrænsning, om det er en afgrænsning, som der er tekniske problemer med, deltager vi gerne i et udvalgsarbejde for at finde ud af det. Men det gælder altså ikke alle. Der skal være et element af, at man sandsynliggør, at skattefriheden har været stillet i udsigt.

Så har man også sat spørgsmålstegn ved, om det dér med sådan et aktstykke nu er den rigtige måde at gøre det på. Og inspirationen til det kommer jo fra, at det tidligere har været hjemlet i en tekstanmærkning nr. 51 K til finansloven. Man har altså før givet denne skattefrihed med en tekstanmærkning på finansloven, og et aktstykke har nøjagtig samme juridiske status som en tekstanmærkning på finansloven, oven i købet er et aktstykke i visse situationer stærkere. Så derfor er der efter vores vurdering ingen problemer i, at Folketingets

Finansudvalg både kan bevilge pengene og den nødvendige hjemmel med henvisning til, at det har været klart ved en anmærkning tidligere. Men jeg lader mig gerne belære af skatteministeren og justitsministeren og andre om en fremgangsmåde, der vil være mere hensigtsmæssig.

Som jeg tæller i dag, er det tæt på, at der kan skaffes 90 mandater for en løsning, som er holdbar, og jeg synes, at det rigtige for skatteministeren vil være at invitere Folketingets partier til et møde i ministeriet og så få en løsning på det her.

Løsningen er ikke, at vi kun laver en fremadrettet redning og siger, at fremover så gælder det, osv. osv. Der er meget tæt på et flertal, der siger, at vi også skal have fundet en løsning for dem, der har været af sted, og derfor håber jeg, at skatteministeren efter at have hørt debatten i dag vil invitere til sådan et møde og vi så i fællesskab kan få en løsning.

Og så er jeg selvfølgelig fuldstændig enig med de ordførere, der har gjort opmærksom på, at der står den 1. maj i punkt 3. Når der står den 1. maj, skyldes det jo, at det her forslag blev skrevet i slutningen af marts måned, og på daværende tidspunkt var der lang tid til den 1. maj. Nu har vi passeret den 1. maj, og vi finder naturligvis bare en anden hensigtsmæssig dato.

Men jeg håber, ministeren vil tage udfordringen op, sådan at vi ikke skal skændes om det her i dagspressen længere, men at vi finder en løsning, som Danmark kan være bekendt over for de folk, der har været af sted.

Skatteministeren (Ole Stavad):

Jeg vil meget gerne tilslutte mig det, som bl.a. hr. Jensby sagde i sin tale, at de mennesker, politifolk og andre, der har været ude, har gjort en meget flot indsats, ikke bare på egne, men også på Danmarks vegne.

Jeg vil også gerne tilslutte mig, at i den måde, man aflønner på, skal der være også et økonomisk incitament. Det mener jeg så også man sikrer gennem de aftaler, der laves, at der rent faktisk er.

Jeg mener, at det forløb, som er oprullet, og som jeg er enig med hr. Kim Behnke i ikke har været behageligt, har afdækket, at der i de forskellige systemer er en forskellig praksis, hvilket ikke er acceptabelt. Derfor er jeg også glad for, at der har været klare tilkendegivelser – som i øvrigt også ligger i hr. Kim Behnkes beslutningsforslag – fra et meget bredt flertal om,

at det skal der tages hånd om. Og som jeg allerede har redegjort for: Det har vi sat i værk. For jeg er fuldstændig enig i, at det selvfølgelig ikke er acceptabelt.

Jeg glæder mig så også over, at selv en række af de ordførere, som udtrykte sig mest positivt i forhold til hr. Kim Behnkes beslutningsforslag, også var opmærksomme på, at så enkelt er det måske ikke. Jeg beder også om, at man lader sig påvirke en anelse af, at hvis vi eksempelvis tager de pågældende politifolk – det er ikke et forsøg på at sige, at de bare er ude på at brokke sig – og hvis vi tager den konkrete kontrakt, som de pågældende politifolk har fået, så fremgår det direkte af kontrakten, at eksempelvis det månedlige tillæg på 11.000 kr. om måneden, de får oven i deres normale løn, er skattepligtigt.

Der var en af ordførerne – jeg tror, det var hr. Aage Frandsen – der nævnte, at der måske var sket nogle fejl rundtomkring, og jeg tror, bl.a. politiet blev nævnt. Jeg vil gerne sige, at når jeg har været igennem denne her sag, er det sådan, at hvis der er nogen, som jeg gerne vil udtrykke ros over for, så er det Rigspolitechefen og Rigspolitechefens lønningskontor, som har været fuldstændig konsekvente. Så ud fra det, jeg har fået oplyst, har de pågældende, når de er kommet med et kort med trækfrihed – hvilket der er nogle enkelte der har – så har de fået en meddelelse om, at det var forkert, og dér skal man huske på, at trækfriheden jo er at sammenligne med en forskudsopgørelse, som jo også er foreløbig.

Hvis vi tager eksemplet fra Gundsø, som hr. Kim Behnke nævner – uden at jeg skal bevæge mig ned i de mange eksempler – så var det ud fra det, jeg har fået oplyst, opfattelsen på det tidspunkt, hvor man fik det pågældende trækfrihedskort, at det var en individuel kontrakt, og det blev så afklaret forholdsvis hurtigt, at det var det ikke. Derefter blev det, ud fra det, der er oplyst over for mig, rettet.

Så derfor mener jeg, at det, som det her forløb har afdækket, er behovet for en langt mere ensartet koordination og sammenhæng i det, der foregår på tværs af de forskellige ministerier, som det ene og som det andet en langt mere præcis information ud både til kommunerne og til andre, der er involverede i det her. Begge dele er sat i værk.

Med hensyn til det, der er sket, er som sagt det forløb, som jeg har fået oplyst, mere nuanceret end det, der er fremgået af det her beslut-

ningsforslag – og også af det, hr. Kim Behnke sagde her til sidst. Og for at være sikker bad jeg Kammeradvokaten om at udarbejde et resumé, og på det grundlag, som Kammeradvokaten har fået stillet til rådighed, er hans konklusion, at der ikke er skabt et grundlag for at gøre et krav gældende, i hvert fald ikke på et juridisk grundlag.

Så jeg mener egentlig, at på trods af, at det har været et forløb, når man kigger på sagerne, der er bragt frem, der på jydsk godt kan betegnes som træls, så har det i hvert fald haft det gode formål, at der er taget hånd om nogle forskelligheder, sådan at de folk, der udsendes, uanset om de udsendes af den ene eller den anden styrelse, institution, ministerium, så får både en ordentlig og en ensartet behandling, og at vi forhåbentlig undgår misforståelser i fremtiden.

Derfor skal hr. Kim Behnke heller ikke have utak for at have rejst sagen, ej heller i Folketingssalen.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FRI):

Utak er jo ellers verdens løn, og det er måske noget af det, som de her folk føler. Når skatteministeren roser Rigspolitiets lønningskontor for dets rolle, synes jeg, ministeren overser det eksempel, der er fra København, med en mand, hvor man pludselig, mens han er udstationeret, tilbageholder hele hans løn uden at informere manden, fordi der pludselig opstår den her offentlige debat om de her forhold, efter at Told og Skat har rettet henvendelse og sagt, at manden har betalt for lidt i skat. Og kun fordi manden har en bror, der bestyrer hans konto i hans bank og opdager, at der er noget galt og retter henvendelse, opdager man, at den er helt gal, og at man i strid med gældende skattelovgivning osv. osv. pludselig har tilbageholdt hele mandens løn, så hans familie har ikke noget at leve af. Der er altså nogle personer på Rigspolitiets lønningskontor, som ikke har løst deres opgave godt nok.

Når ministeren taler så meget om og er så optaget af begrebet individuelle kontrakter, er det jo mærkeligt at forstå for en politibetjent, som er ansat på kontrakt, for han får udleveret et stykke papir, en kontrakt om, at han skal sendes til f.eks. Kosovo, og bagefter får han så at vide, at det ikke er en individuel kontrakt, fordi han har skrevet under på noget, der ligger ud over hans eksisterende ansættelsesforhold

ved politiet, og særlig når vedkommende bliver inviteret til et møde, som er arrangeret af Udenrigsministeriet, og på det møde bliver givet en mundtlig vejledning om, at han roligt kan tage af sted, for selvfølgelig er det sådan, at det er skattefrit.

Derudover er der nogle, der spørger skattemyndighederne og får, som ministeren jo er bekendt med fra eksemplet fra København, en særlig formular af Told og Skat, der drejer sig om skattefritagelse for lønindkomst i udlandet, og får den stemplet af skattemyndigheden i København.

Så er det altså svært efterfølgende at vide, hvad man skal rette sig efter, og det er den tvivl, vi nu vil give mulighed for at fjerne.

Det er jo rigtigt, at skatteministeren har henvendt sig til Kammeradvokaten og Kammeradvokaten har sagt, at inden for den gældende skattelovgivning er der ikke hjemmel til at imødekomme ønsket om den skattefrihed. Det er derfor, Folketinget nu kan løfte det åg af skatteministerens skuldre ved, at Folketingets Skatteudvalg godkender et aktstykke fra ministeren. Så er hjemmelen hjemme, og så behøver Kammeradvokaten ikke have nogen betænkeligheder længere.

Skulle der være tekniske ting undervejs, som skal gøres på en anden måde, end vi har foreslået, lader jeg mig, som jeg har sagt tidligere, gerne belære. Men jeg mener, den rigtige måde at få problemet løst på, er, at skatteministeren sætter kaffe over til ordførerne, og at vi så under fire øjne – eller hvor mange der nu kommer til stede – får sagen snakket ordentligt igennem, frem for at vi skal blive ved med at se eksempel på eksempel på, at myndighederne har opført sig klodset. Lige pludselig kommer sagen, hvor manden har så megen skriftlig dokumentation, at den bliver vundet i både skatteankenævn og hele vejen igennem, og så får vi alle de problemer, der kommer i kølvandet på en sådan sag. Derfor er det en invitation til, at skatteministeren slutter denne sag ved at fremstå som helten, der beviser, at det at være udsendt i international tjeneste for Danmark ikke kun er noget, der giver et klap på skulderen, men faktisk også er noget, der kan ses i tegnebogen.

Skatteministeren (Ole Stavad):

Jeg ved, hr. Kim Behnke er udholdende, og derfor skal jeg love, at det bliver min sidste bemærkning her i aften.

Jeg synes, det er vigtigt af hensyn til dem, der eventuelt følger denne debat, at få sagt, at når hr. Kim Behnke siger, at man ikke kan forstå, at en individuel kontrakt ikke kan give skattefrihed, fremgår det for det første af kontrakten, at det er den normale, overenskomstsmæssige løn, der henvises til. Der er nogle enkelte tillæg, man ikke får, og det fremgår også af kontrakten. Og om det særlige tillæg, normalt 11.000 kr. om måneden, står der direkte i kontrakten, at det er skattepligtigt. I øvrigt vil jeg godt sige, at det hele bygger på en aftale, der er indgået mellem Rigspolitichefen og de to politiforbund, hvor det fuldstændig klart er beskrevet, på hvilke vilkår kontrakterne indgås.

Hr. Kim Behnke siger, at det her må vi kunne klare over en kop kaffe, og det er jo en metode, som jeg sådan set er en ynder af, men problemet er, at det er jo ikke noget, man bare kan klare over en kop kaffe. Når Rigspolitiet er meget bevidst om ikke at vælge muligheden for særlige, individuelle kontrakter, der er en forudsætning for skattefrihed, skyldes det bl.a., at man på det tidspunkt, hvor nogle politifolk sendes ud, ikke altid ved, om de er ude i kortere eller længere tid end 6 måneder, og det vil sige, at hvis det er sådan, at vi begynder at lave noget a la det, hr. Kim Behnke har foreslået, bliver der lige pludselig en forskel. Ingen kan i dag opnå skattefrihed ved at være udsendt kortere tid end 6 måneder, og derfor er det jo ikke tilfældigt, at Rigspolitiet og Rigspolitichefen har valgt at lave en aftale med de to politiforbund, hvor man kører med skattepligtige beløb og tillæg, der også er skattepligtige. At der så normalt er en række skattefrie beløb, der dækker nogle omkostninger, og som også udbetales af de pågældende organisationer, er en anden side af sagen.

Men at det skulle gå meget nemt, hvis vi sætter os ned og snakker det igennem, har jeg altså meget svært ved at se. Jeg er ked af at sige det til hr. Kim Behnke, men jeg har meget svært ved at se, hvordan der kan findes en løsning. Et meget stort flertal er, så vidt jeg er bekendt med det, helt bevidste om, at de har skrevet under på en kontrakt, hvoraf det fremgår, at beløbene er skattepligtige, og de, der har været i tvivl, har – efter hvad der er blevet oplyst for mig – fået at vide fra Rigspolitichefens lønningskontor, at det er forkert, at de er blevet bibragt den opfattelse, at der er skattefrihed.

Og endelig til sidst: Det er rigtigt, at jeg var meget opmærksom på det, jeg sagde, og hvis

jeg skal være helt præcis, er der grund til at give en stor ros til Rigspolitechefen og Rigspolitechefens lønningskontor med en enkelt undtagelse.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):
Hr. Kim Behnke, og jeg vil gerne have at vide, om det er som ordfører eller for en kort bemærkning. (Ophold). Tak.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FRI):

Det skal blive ganske kort.

Problemet bliver, at hvis ikke denne sag får en mindelig løsning, vælger samtlige politifolk, der fremover skal udstationeres, den løsning, som et par af deres chefer valgte, nemlig at de søger orlov og derefter lader sig ansætte på individuel kontrakt i Udenrigsministeriet. Så kan de komme afsted med fuld skattefrihed, og det er jo ærlig talt ikke nogen særlig hensigtsmæssig måde at administrere tingene på.

For det andet: Det er ikke, fordi jeg tror, det er nemt at løse problemet over en kop kaffe, men det var en invitation til sammen med skatteministeren at finde en afgrænsning og at finde en løsning, så det er skatteministeren, der har snor i udviklingen, og det ikke lige pludselig er en afgørelse fra et skatteankenævn eller en byret eller et andet sted, der kommer til at styre forløbet. Det var det, der var meningen med invitationen.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):
Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Skatteudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Meddelelser fra formanden

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):
Der er ikke mere på dagsordenen.

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen) har meddelt mig, at han ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om Danmarks deltagelse i den fælles valuta. (Lovforslag nr. L 288).

Folketingets næste møde afholdes i morgen, onsdag den 3. maj 2000, kl. 13.00.

Angående dagsordenen skal jeg henvise til den dagsorden, der er opslået i salen.

Mødet hævet kl. 22.08
